

DĚJINY NA DRAKA

Naši existenci nelze utajit. Lze ji však zbeletrizovat.

(Aforismy ORDO NOVI ORDINIS)

Vstup do podzemí byl tak úzký, že se o jeho hrany do krvava odřel. A za ním chodba tak nízká, že se musel potupně spustit na všechny čtyři.

Naštěstí po chvíli dorazili k vozíku. Durman si lehl na plošinku, krysa zavřela svíčku do lucerny a připráhla se k oji, havran vyskočil na kozlík a potom dlouho ujížděli temnotou.

Chodba nakonec vyústila do okrouhlého sálu osvětleného řadou svící planoucích mezi sklíčky křišťálového lustru. Strop tu byl znatelně vyšší než v chodbě, takže se komisař mohl posadit. Hlavou sice neustále narážel do kamenných výhonků pozdně gotické klenby ve tvaru vzájemně propletených listů kapradí, ale bylo to pořád lepší nežli rýt bradou v zemi.

Krysa mu přinesla na tácku skleničku vína. Havran se uvelebil na bidýlku a spustil:

„Pozvala jsem vás proto, že... kam se to díváte?“

Durman ptákovi odvětil s úsměvem: „Přímo na tebe, můj okřídlený příteli.“

„Já nejsem ten havran, vy idiote,“ zakrákal havran dotčeně. „Všechna ta zvířata zde ovládám na dálku svou myslí, protože sama se nemohu hýbat ani mluvit. Sedím přímo před vámi.“

Komisař těkal očima po místnosti a konečně si všiml maličkého trůnu, ozdobně vyřezaného ze slonové kosti, na němž seděla ženička vysoká sotva pět palců. Její vznešená róba z hedvábí, aksamitu a zlatohlavu se třpytila ve světle voskovic, obličej však zůstával skrytý ve tmě.

Opatrně vyhákl lustr ze stropu a posvětil si na něj, vzápětí však překvapením ucuknul a sálem se divoce roztančily stíny.

Bytůstce na trůnu totiž místo hlavy vyrůstala růžice řapíkatých listů, v ní dva fialové kvítky napodobovaly oči a z rukávů jí čouhaly kořínky rozvětvené po způsobu prstů.

„Ano, jsem rostlina, přesněji řečeno pokrín. Jmenuji se Alrunette a bydlím tu od těch dob, co jsem císaři Rudolfovi II. nosila štěstí coby jeho osobní mandragora,“ pravila havraním hlasem.

Komisař se přinutil ke klidu a pověsil lustr zpět na strop. Koneckonců zažil už i podivnější věci.

„To ale vypadáte báječně, nehádal bych vám ani dvě staletí,“ složil rostlině poklonu.

„I vy lichotníku! Prozradila bych vám, že jsem se vysemenila roku 1584, ale nikdy se neptejte dámy,

jak je mladá... My mandragory jsme dlouhověké a rády radíme lidem. Například Strom poznání dobra i zla v Ráji nebyla žádná jabloň, ale mandragora. A moje prababička pomáhala Ráchel, aby otěhotněla s Jákobem. Můžete si o tom přečíst ve třicáté kapitole knihy Genesis.“

„Promiňte, ale nejde mi na rozum, jak může mít rostlina rozum,“ řekl Durman.

Alrunette pokrčila havranova ramena: „To chápu. Většina rostlin vskutku mnoho inteligence nepobrala, vlastně jsou úplně hloupoučké, s výjimkou nás mandragor a potom vlašských ořešáků. U nich však nemyslí stromy, nýbrž plody, tedy ořechy, které se nepodobají lidskému mozku jen tak pro nic za nic. Vlašské ořechy jsou chytré, jenomže dlouho nevydrží a většinou opadají dříve, než stačí zmoudřet.“

Komisař se napil vína a rozhodl se jít přímo k věci:

„Proč jste mě sem vlastně pozvala, drahá Alrunette?“

„Ach vy netrpěliví lidé. Tušíte vůbec, komisaři, jak obtížné je pro mne s vámi mluvit? My rostliny jsme mnohem pomalejší, den a noc pro nás znamená to, co pro živočicha nádech a výdech. Ale za ta staletí jsem si už odnezvykla.“

Komisař zdvořile čekal, až bude mandragora pokračovat, a když se dlouho nic nedělo, drobátko si zdříml. Probudilo ho další krákání havrana:

„Zamotal jste se do dlouhého a složitého příběhu. Abyste pochopil souvislosti, musím začít hluboko v minulosti.“

Poté co král český a císař Svaté říše římské Karel IV. na podzim 1350 málem zahynul při obřadu scelení Kopí osudu, založil dvě tajné společnosti – Ordo Gaudii, řád Radosti, a Ordo Doloris, řád Bolesti – a svěřil je v dědictví svým dvěma nejstarším synům, Václava IV. stanovil velmistrem prvního a Zikmunda druhého.

Řády měly pěstovat vzájemné protiklady, jako jsou světlo a tma, muž a žena, dobro a zlo, neboť Karel chtěl, nikoliv aby jedno přemohlo druhé, ale aby se oba základní principy vesmíru rozvíjely ve vzájemné rovnováze.

Oba synové však zklamali. Václavovi příliš zachutnalo víno a Zikmundovi zase moc. Řády mezi sebou začaly bojovat o vládu nad světem.

Ordo Gaudii měl původně ve znaku sluneční kříž ankh, jeho význam však byl zapomenut a jen podle vnější podobnosti se proměnil nejprve v kladivo zavěšené pod obručí a nakonec v točenici s ledňáčkem na uzlu. Řád sídlil v kapli Božího těla na Dobytčím trhu, poslední zmínky o něm pocházejí z 15. století.

Ordo Doloris obdržel znak hada Eurobora požírajícího vlastní ocas. Z něj se časem stal drak, který sám sebe škrtí ocasem (vím, právě takový prsten jste našel v zastavárně u starého Mandelbluta, ztratil jej desátý Velmistř při svém zbabělém úprku z Prahy). Název se změnil na Ordo equestris Draconis, pak Societas Draconistrarum a dnes se řád nazývá Ordo Novi Ordinis.

A teď si přečtete tento dokument...“

Přihopkala krysa a podala komisaři lístek papíru.
Pravidelnými tahy automatonu tu bylo napsáno:

Seznam Velmistrů O.N.O.:

1. Zikmund Lucemburský (1378-1437)
2. Gilles de Rais (1437-1440)
3. Oswald von Wolkenstein (1440-1445)
4. Vlad III. Dracula (1445-1476)
5. Rodrigo Borgia (1476-1503)
6. Cesare Borgia (1503-1507)
7. Martin Luther (1507-1546)
8. John Dee (1546-1609)
9. Erzsébet Nádasdyová (1609-1614)
10. Fridrich Falcký (1614-1632)
11. Albrecht z Valdštejna (1632-1634)
12. Jan Amos Komenský (1634-1670)
13. Christopher Wren (1670-1723)
14. Jakub František Stuart (1723-1766)
15. Donatien de Sade (1766-1777)
16. Giuseppe Balsamo (1777-1789)
17. Maximilien de Robespierre (1789-1794)
18. Napoleon I. Bonaparte (1794-1815)
19. Nathan Mayer Rothschild (1815-1836)
20. Salomon Mayer Rothschild (1836-1855)
21. Karel Marx (od 1855)

„Groteskní směsice,“ podotkl Durman. „Válečníci, vrahové, myslitelé, mágové, bankéři, revolucionáři...“

„Mohli bychom se tu hodiny bavit o tom, proč a jak se Karlova ušlechtilá vize zvrhla v asfaltové jezero spiknutí. Pro vás však bude užitečnější vědět, že O.N.O. baží po vaší neexistenci.“

Vaše sudičky zjevně investovaly více do štěstí nežli do rozumu, neboť jste přežil již tři atentáty – nejprve se vás pokusili ve spaní podržnout dírou v okně, pak udusit kamny dštícími jedovaté plyny a nakonec utopit při projíždě se snoubenkou. Když proti vám neváhali nasadit dokonce ani experimentální ponornou pramici Královského pruského námořnictva, bylo jasné, že neustanou, dokud si nebudou jistí, že jste mrtev. Proto jsem vyslala racka klovnout vás zobákem napuštěným krví ryby čtverzubce. Ta je smrtelně jedovatá, v menší dávce však pouze zpomalí tělesné pochody natolik, že tělo vyhlíží jako mrtvé. A v pravý čas jsem slečně Hedbávné doručila protijed. Dokud bude O.N.O. věřit, že jste vymýcen, zůstanete v bezpečí.“

„Ale proč mě chtějí zabít?“ zeptal se komisař udiveně. „Vždyť jsem do dneška o žádném řádu neměl ani potuchy.“

„Protože jste nevědomky překazil jejich temné rejdy. Pražská buňka řádu má tři členy: váš dobrý přítel Adalbert Hnuy je vůdce. Jeho milencem Hellmut Neiebsa, ten, co se podobá brouku střevlíkovi, dovede uspat, koho si zamane, magnetickým spánkem. Dále Aurora Rümelinová, chameleoní žena, která v převleku za muže vystudovala Tereziánskou vojenskou akademii, té jste ustřelil prsteník. A čtvrtým byl Hugo Luftstein,

liliput a šílený vědec, toho jste zabil na nádraží, skrytého ve fotografické figuríně.

Hnuy hraje trojí hru. Své pravé poslání zasvěcenice řádu O.N.O. skrývá pod maskou pruského špiona a tu pod další maskou svědomitého rakouského úředníka.

Až skončí válka, Hnuy, Neiebsa i Rümelinová zmizí z Prahy, potom můžete bez obav vyjít z úkrytu a vrátit se do života. Do té doby však musí všichni věřit, že jste mrtvý, jinak vám nepomůže ani moje něžná péče.“

Pojednou odkudsi shora zaznělo dunění. Celá místnost se rozechvěla, ze stropu začal padat jemný písek. Krysa vypískla zděšením a havran v panice mlátil křídly o bidýlko, ale mandragora během okamžiku své sluhy znovu telepaticky zotročila a obě zvířata se přestala bát.